Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1871.* Priis: 6 Sk pr Exp.

Conferencemødet i Kjøbenhavn

den 8de, 9de og 10de April 1871.

Lørdagen den 8de.

Om Eftermiddagen Kl. 2 aabnedes Mødet med nogle indledende Bemærkninger af Præsident Peter F. Madsen, der omhandlede Conferencens Stilling og de Helliges Fremgang i det sidst forløbne Halvaar. Paalagde de Hellige Selvprøvelse og Sanddruhed mod sig selv, naar de bedømme de Fremskridt, de have gjort i de sidste 10 eller 15 Aar. Ved et upartisk Tilbageblik vil man i sin Færd opdage mangen Svaghed, mangen Daarskab, hvilket burde anspore Enhver til skarpere Agtpaagivenhed og større Strenghed mod sig selv end tidligere. Alt kan vel ikke erhverves paa engang, men ved Flid og Omhu kan man lære Linie paa Linie, Bud paa Bud. Advarede mod Vrede og Hidsighed, og opmuntrede de Hellige til altid at leve saaledes, at Herrens Aand kan være deres bestandige Leder.

Derefter aflagde flere af Missionærerne Beretning om deres Virksomhed, hvoraf fremgik, at de Hellige i det Hele taget vare deres Religion troe og glædede sig i Sandheden; de vare flinke i at yde deres Tiende, understøtte Grenene, hjælpe Missionærerne osv., men Folket udenfor Kirken var dødt, og Sandsen for al Religionsøvelse og Andagt synes at være i stadig Aftagende, idet de timelige Interesser og Nydelsessygen opsluger enhver alvorligere Tanke. Der var i Vinter solgt i denne Conference cirka fire Tusind forskjellige Skrifter blandt Fremmede foruden „Stjerner." Man havde i det sidste Halvaar særligt henvendt Opmærksomheden paa Kjøbstæderne, hvor Brødrene havde gaaet fra Huus til Huus med Vidnesbyrd om det Sidste Dages Værk.

Dernæst fremstod Ældste N. C. Edlefsen, der udtalte sin Glæde over at være inviteret til denne Conference. Sagde, at vi see ingen store synlige Frugter af vort Arbeide nu, naar man sammenligner det med de første Aar, Evangeliet

forkyndtes her i Landet; men dette bør ikke svække Missionærernes Nidkjærhed. Vi maae pløie, saae og vande, men Herren er den, som giver Væxten. Vel sandt, vi have gjennemmissionæret hele Landet, neppe et Huus paa Landet eller i Byerne er bleven forbigaaet, men siden den Tid vi begyndte vort Arbeide i Skandinavien, er en heel ny Slægt voxet op, af hvilken de fleste vare for smaa til at fatte, da de først besøgtes. Vi have altsaa en ny Generation nu at prædike for, og vi have derfor ingen Ret til at være ligegyldige lige overfor den. Aarsagen, hvorfor nogle Mennesker blive vrede og opfarende, naar de høre Frelsens Plan blive dem forelagt, er simpelthen, at de dem selv uafvidende paavirkes af Mørkets Aander, men selv disse ere vi overlegne, hvis vi bevare Herrens Aand og dens Indflydelse hos os. Troede ikke, at Verden endnu var overgiven til Fordømmelse, men at mange gode Sjæle endnu findes, hvilke afværgede til en vis Grad de overhængende Straffedomme. Opmuntrede Brødrene til at erhverve sig al nyttig Kundskab, saavel ved Jagttagelse som ved Studium; anførte Parablen om Talenterne. Ønske vi nogensinde at faae Noget at regjere over, maae vi lære at beherske os selv først, dernæst en lille Menighed osv. Sagde, at i Fyens Conference var der ikke Mange døbte i Forhold til det havte Arbeide, men der var stor Opvækkelse blandt Folket flere Steder og han haabede, at Frugterne vilde komme i sin Tid.

Søndag Form. Kl. 10

samledes en stor Mængde af de Hellige paa Enighedsværn, hvoriblandt følgende otte Zions-Ældster vare tilstede: Præsident Horace S. Eldredge og Lorin Farr fra Utah, Præs. W. W. Cluff, P. F. Madsen fra Kbhvn., P. O. Thomassen fra Contoiret, P. Madsen fra Aarhuus, N. C. Edlessen fra Odense og J. Holmberg fra Malmø.

Ældste J. Holmberg fra Malmø glædede sig over sit Besøg i Kjøbenhavn i Forening med Malmø Sangchor (som deels særskilt, deels i Forbindelse med Kjøbenhavns Chor bidrog meget til at forhøie Behageligheden ved vor Sammenkomst). Var taknemlig til Gud for Lyset, som atter er aabenbaret til Verden, og for at vi vare blevne deelagtiggjorte i sammes Velsignelse. Opmuntrede til Ydmyghed og Bøn, hvorved Guds Aand alene kan bevares. Herren vil altid opfylde vore retfærdige Bønner, naar vi efterleve vor hellige Religion, og alene derved kan sand Lyksalighed opnaaes. Hele Verden staaer dette Værk imod, derfor burde vi som et Folk slutte os end tættere sammen og hjælpe til at værne om hverandres gode Navn og Rygte og i al vor Vandel lægge vort Brodersind for Dagen. Uagtet al den Modstand vor Kirke har mødt fra sin første Fremtræden i disse sidste Dage, har den seirrigt trodset alle Storme, hvilket maa være et Vidnesbyrd endog for Verden, at der maa være en guddommelig Kraft i dens Principer, der ei lader sig rokke. Efter Trængslerne kommer der en Forløsningsdag for Zion og hendes Børn, hvilken vi see hen til med Glæde og Fortrøstning. Formanede til Trofasthed.

Derefter fremstod Ældste Lorin Farr fra Utah, hvis Tale oversattes af Br. N. C. Edlessen. Han beklagede, at han ikke var istand til at udtale sig i det danske Sprog, men haabede, at hvad han skulde sige, maatte være til Belærelse og Opmuntring for de Hellige. Vi ere Alle deelagtige i det samme Værk og den samme Aand, om vi end ere af forskjellig Nationalitet; havde i flere Aar ønsket

at aflægge et Besøg i Skandinavien, da han hjemme i Utah havde udstrakte Bekjendtskaber blandt Skandinaverne, og havde lært dem at kjende som et stræbsomt, ærligt og godmodigt Folk. Sagde, at Evangeliet gjør størst Fremgang blandt de lavere Klasser i Samfundet, hvilket ogsaa var Tilfældet i Frelserens Dage; men naar man tager de tilsvarende Klasser i Verden og sammenligner dem med de Sidste Dages Hellige, vil man finde, at sidstnævnte have en langt høiere udviklet Forstand og klarere Begreber om mangt og meget, hvilket er Frugterne af Herrens Aand, der har udbannet deres Evner. Der er Intet i Evangeliet, som vi behøve at skamme os ved, thi dets Principer ligge til Eftersyn og Bedømmelse for hele Verden. Vi have udsendt Missionærer allevegne, hvilke have forladt Familie, Slægt, Venner og forskjellige Livsstillinger, og disse Mænd have intet andet Formaal for Øie end at forkynde Evangeliets Principer i deres Reenhed. Naar han betragter den Ligegyldighed, Menneskene føle for al Religion, undrer det ham, at Herren kan faae Folk i denne Tid til at opbygge sit Rige, thi det er forholdsviis kun Een af en Stad og To af en Slægt, som vil annamme Frelsens Budskab. Vi bør aldrig glemme at bekæmpe vore Lidenskaber, ellers ville disse overvinde os og føre os til Fordærvelse. Gud samler nu et Folk, som er villigt til at forsage Alt for hans Navns Skyld. Troede ikke, at de Ældre af os kunde udrette meget for Rigets Grundfæstelse, thi vi havde fra Barnsbeen af indsuget formange vrange Forestillinger og Begreber; men vi burde vende hele vor Omhu og Opmærksomhed paa vore Børn og indprente dem korrekte Principer, der kunde vorde dem og Andre til Gavn. Han glædede sig over Søndagsskolerne, som vare oprettede i denne Mission, og lovede sig meget Godt af dem; anbefalede ligeledes baade Unge og Gamle til at lægge sig efter Engelsk, da alt hvad de kunde lære deraf, om end nok saa lidt, vilde være af uberegneligt Gavn i Fremtiden. De Hellige ere mere uafhængige end deres Jevnbyrdige i Verden, ja selve Præget deraf var synlig i hver Mands og Kvindes Ansigt. Udenfor denne Kirke have vi ikke en Ven; vi have derfor lært at stole ene og alene paa Gud og os selv. Man har fra de allerførste Dage søgt at omstøde denne Kirke, men forgjeves, thi den har Kraften i sig selv; hvor meget mindre kan den nu omstyrtes? Opmuntrede til at spare hvad man kunde til sin Emigration, selv om det var nok saa lidt; det viser i al Fald en alvorlig Stræben, og ved Udlaanet af Emigrationsfondet til de Fattiges Udfrielse vil der altid først og fremmest blive taget Hensyn til dem, der have lagt deres Tro for Dagen i Gjerning. I Templet i Nauvoo gjorde Brødrene en Pagt med Herren, at de ikke vilde hvile, før de havde udfriet enhver trofast Hellig fra Babel, og i Overeensstemmelse med dette Løfte er det, at de Hellige hjemme nu anstrenge sig saa meget for Emigrationens Fremme iaar. Om vi ogsaa skulde blive nødte til at leve her i flere Aar, bør vi derfor ikke skjule vort Lys for Verden eller forsømme vor Pligt, thi Herrens Aand kan nydes allevegne, naar man lever efter sin Religion. Opmuntrede til med Flid at udbrede Evangeliet til Venner og Bekjendte og sluttede sine Bemærkninger med at velsigne Forsamlingen.

Ældste P. F. Madsen glædede sig over det af Missionærerne udførte Arbeide, om end Frugterne ikke vare meget iøinefaldende. Oplæste den statistiske Rapport, hvoraf fremgik, at Kjøbenhavns Conference tæller 971 Medlemmer, hvoraf

92 Ældster; der var 58 døbte i sidste Halvaar og 446 holde „Stjernen." Takkede Brødrene for deres Flid og Opoffrelse og ønskede dem Herrens Velsignelse; glædede sig over at see unge Mænd som vore Ældster forsage al verdslig Forlystelse og sandselig Nydelse, men derimod offre sig til Herrens Tjeneste og baade med Ord og ved moralsk Vandel vidne om Evangeliets guddommelige Kraft; advarede mod Hovmod og Indbildskhed; henviste til Loths Egensindighed og Abrahams Føielighed. Vi have en herlig Fremtid ivente, men dens Goder blive os kun tildeel paa Betingelser: vore Hjerter maae renses, vore Følelser luttres og indbyrdes Enighed opnaaes i alle Ting.

Eftermiddag Kl. 2.

Præsident W. W. Cluff havde med Glæde imødeseet denne Conference, da han ventede Præsident Eldredges Komme hertil til den Tid; nu havde han faaet dette Ønske opfyldt, men det gjorde ham ondt, at Br. Eldredge ikke kunde tiltale os i vort eget Sprog. Vi glæde os i Saliggjørelsens Evangelium, som vi have annammet; det er Aarsagen til vor Sammenkomst her idag; det er Aarsagen til at saamange Mænd have forladt deres Familie og Hjem og alt hvad dem dyrebart er, og ere reiste ud til fremmede Lande, til fremmede Nationer, hvis Sprog de ikke forstaae, for at kundgjøre for Alle Guds Riges Oprettelse og for at gjøre saamange som mulig deelagtige i Rigets Velsignelser. Vi forkynde de selvsamme Grundsætninger, som Jesus, Apostlerne og alle Profeterne fordum lærte, og de ville aldrig blive forandrede, ligesaa lidt som Gud selv. Vi have ikke opfundet dem, men de have fundet os; de ere blevne forkyndte i Stykkevis fra Verdens Skabelse af; hver Huusholdning har nydt sin Part deraf; saaledes ogsaa vi. Evangeliet er aldrig bleven kundgjort i sin Fylde indtil denne Dag, thi Mennesket i dets nuværende Tilstand kunde ikke benytte det. Aarsagen hvorfor vi samles til Zion er for at vi kunne erholde mere Belærelse om vor daglige Færd; Indsamlingen er et Kraftens Princip, medens alle Sekternes Svaghed har sin fornemste Rod i deres Adsplittelse; der er intet Sammenhold, ingen Samvirken mellem dem. Vi synes, at Evangeliet nyder kun ringe Fremgang, men sammenlignet med Apostlernes Arbeide, have vi ingen Grund til at klage. Frelseren selv formaaede ikke at omvende sin Samtid, hvor skulde vi kunne haabe paa bedre Held? Vore Brødre ere flittige og nidkjære i at frembære Herrens Ord til Folket, og de ere retfærdiggjorte derved, selv om ikke en Eneste troer deres Vidnesbyrd. Efter Advarselsrøsten kommer Tugtelsen for Verden, og vi stræbe at befrie Menneskene for de kommende Sorger ved at vise dem Veien til baade timelig og evig Redning. Formanede de tilstedeværende Fremmede til upartisk at undersøge Evangeliets Principer og ydmygt at bede deres Gud om selvstændigt Vidnesbyrd om Sandheden. Opmuntrede Søskende til at være trofaste og bevare Herrens Aand, saa Mørket aldrig skulde faae Overhaand med dem. Velsignede Forsamlingen i Herrens Navn.

Præsident H. S. Eldredge fremstod derpaa og talte til de Hellige, hvilket oversattes af Ældste P. O. Thomassen. Mine Brødre og Søstre, det er mig en stor Glæde at være forsamlet med Eder her idag for at udtale min Tilfredshed og mulig give nogle Raad og Opmuntringer til Eder, men det gjør mig ondt, at jeg skal være nødt til at benytte mig af et for Eder fremmed Sprog. Det glæder mig at samles med Eder, som have annammet det samme Evan-

gelium som jeg, thi den Aand, som er beseglet paa os, ophæver al Nationalfølelse. Enhver, der vil tjene Herren, er min Broder og Søster, og jeg kan see paa Udtrykket i de Helliges Ansigt, at de ere af samme Tro og Overbevisning som jeg. Den Lære, vi have annammet, er Frihedens Evangelium; det giver os Ret til at søge og bevare al Sandhed, det være sig i Himmel eller paa Jord; derfor forbyde vi ikke vor Kirkes Medlemmer at besøge andre Kirkesamfund, thi alle de gode Principer, som ere spredte om blandt andre Troesbekjendelser, tilhøre det evige Evangelium, og det er vor Rettighed at sanke dem op og benytte dem. Det er en Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troer, og da det har sit Udspring i Himlen, have vi ingen Grund til at skamme os ved det. Vi maae føle os lykkelige ved, at Gud aabenbarede sit Evangelium i denne vor Tid og Slægt, samt at hans Tjenere bleve sendte hertil med det glade Budskab. Apostlen Johannes siger: Hvo, som bliver i Christi Lærdom, har baade Faderen og Sønnen. Denne Christi Lærdom er det netop, som en Engel fra det Høie gjengav til Jorden før Herrens Domstime, for at ikke Verden skulde blive slaaet med Ban. Gud vil først advare Menneskene ved sine Tjeneres Røst, derefter vil han udøse sine Straffedomme over de Gjenstridige, hvilket er optegnet i Matthæi 24de Kapitel. Man seer allerede Herrens Domme, medens paa samme Tid een af en Stad og to af en Slægt flye fra Babel for at søge Tilflugt blandt Guds Folk i Zion. Uagtet dette Værk er aabenbaret fra Himlene, er der forholdsviis ligesaa Faa, som annamme det tilbudte Frelsningsmiddel nu, som det var i Noe, Loths og Jesu Dage. Ikke destomindre er det et Faktum, at Riget er oprettet af den Almægtige, og det skal aldrig kuldkastes. At være et trofast Medlem af samme er af større Værd end al verdslig Ære og Rang. Da mit Bryst er meget svagt, kan jeg ikke taale at tale saalænge som jeg gjerne ønskede, men jeg haaber om ikke ret længe at kunne hilse paa mange af Eder i vort elskede Zion; jeg velsigner Eder alle i Herrens Navn.

Ældste P. F. Madsen foreslog Kirkens Authoriteter til Opholdelse og løste endeel Missionærer fra deres Arbeide, da Sommeren ikke egner sig saa godt for deres Missionsvirksomhed, hvilket Alt vedtoges af Conferencen.

Ældste P. Madsen fra Aarhuus glædede sig over de i Conferencen fremsatte Lærdomme og troede, at Alle havde hørt fuldt saameget, som de formaae at sætte i Udførelse. Maaskee Nogle havde ventet at høre andre Principer blive fremsatte her idag, men selv om Præsident Young havde været tilstede, vilde han netop have talt om de samme Emner, thi Brødrene havde prædiket ved Aandens Inspiration. Christus sagde til Petrus, elsker Du mig, da fød mine Faar. Have vi i disse to Dage faaet Føde for vor Sjæl? Intet Folk paa Jorden er saa velsignet som de Sidste Dages Hellige, thi de staae i Samkvem med Himlen formedelst Herrens Aand. Hvis vi leve efter vor Religion idag, ere vi frelste for idag, og paa denne Maade kunne vi sikkre os vor Bestaaen fra Dag til Dag. Opmuntrede til Taalmodighed, om Udfrielsen fra Babel skulde blive udsat nogle Aar, thi Herren glemmer ikke de Trofaste af hans Folk; ligeledes at opholde hverandre, thi Enighed er Styrke; hvo, der modarbeider Enighed, strider mod Gud. Vi kalde hverandre Sødskende og burde være det tillige, hver passende sin egen Dont og ikke beskjæftige sig formeget med Andres Skrøbeligheder. Ud-

bredelsen af Guds Rige paahviler ikke blot Missionærerne, men enhver Broder og Søster i Pagten, og hvis disse vilde prædike i Ord og Gjerning hver i sin Kreds, vilde de kunne udrette langt mere end hine, thi Sødskende ere mange, Missionærerne kun faa. Vi have det Haab at skulle leve og regjere med Christus paa den herliggjorte Jord, men ville vi opnaae dette høie Maal, maae vi arbeide derfor.

Aften Kl. 8.

Ældste N. C. Edlefsen fra Odense hentydede til den betydningsfulde Tid, vi leve i, da Evangeliet er tilbagegivet til Jorden, og bar Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Bemyndigelse til at aabne Tidernes Fyldes Huusholdning, og at Apostelskabets Myndighed atter er gjengivet Menneskene. En Geistlig spurgte ham engang, om han troede paa Mirakler i vor Tid? Ja, vi troe paa alle Evangeliets Gaver og Kræfter, hvor Tro er tilstede. Den Geistlige bad om at maatte see nogle, hvortil jeg svarede, at hvis han vilde ydmyge sig for sin Gud, omvende sig fra sine Synder og blive døbt til sammes Forladelse, da vilde han kunne bære Vidnesbyrd om Guds Kraft nu, som den var i forrige Dage, thi „disse Tegn følge kun dem, der troe." Frelseren afviste altid Folket i sin Tid, naar de forlangte Tegn, thi hvad vi kalde Mirakler er Troens Frugter, ikke omvendt. Formanede til Sagtmodighed og Overbærenhed, naar vi fremlægge Evangeliet for vore Medmennesker, thi Alle have ikke eens Opfattelsesevne. Sagde, at det koster mere Anstrengelse at prædike Evangeliet nu end for nogle Aar tilbage, thi Folket bliver mere og mere sløvt og Mange ere udsamlede.

Ældste P. O. Thomassen fra Contoiret yttrede sin Glæde over at være blandt de Hellige i Hovedstaden efter et fire Ugers Ophold i Jylland; havde i nævnte Tidsrum afholdt ni og tyve Forsamlinger og prædiket ni og tredive Timer for store Forsamlinger i Kjøbstæderne. De Fleste kom af Nysgjerrighed og for at have en munter Aften hos „Mormonerne," men under Paavirkning af Herrens Aand blev deres Munterhed dæmpet og den bedste Orden og Fred herskede. Havde i den senere Tid atter seet nogle Forsøg fra Præsternes Side paa at nedsætte denne Gjerning ved forslidte Løgne, falske Citater, Fordreielser osv., hvorved de kun opnaae at stille deres Systemers Skrøbelighed blot og gjøre sig selv latterlige. Anførte nogle Exempler herpaa. Omtalte Fabelen om Gjerrigheden og Misundelsen, der gik op til Alteret for at bede. Oraklet tilstod dem Opfyldelsen af deres Bøn paa den Betingelse, at hvad den Ene bad om, skulde den Anden faae dobbelt. Den Misundelige bad derpaa om at hans ene Øie maatte blive revet ud, for at hans Modpart kunde miste begge. En lignende Aand besjæler flere af Præsterne, idet de i deres Iver for at tilintetgjøre Mormonismen, blotstille sig selv, forkaste de vigtigste Læresætninger i deres egen Troesbekjendelse, beskylde Bibelens Oversættere for Upaalidelighed, naar de ikke paa anden Maade kunne hævde deres Meninger, og sønderbryde deres egen Platform. Men de Sidste Dages Helliges Kirke er bygget paa Aabenbaringens urokkelige Klippe, derfor har ingen Storm indtil denne Dag kunnet fælde den. Evangeliet forkyndes nu som en Advarsel for al Skabningen, baade for Levende og Døde, thi der er ikke mere end een Frelsningsplan for Alle. Christus sagde, de Døde i Gravene skulle høre min Røst, og de, som den høre (eller troe), skulle leve, samt at Tiden derfor var „netop nu." Pe-

trus bevidner, at Christus under sit tre Dages Ophold i de Dødes Rige prædikede for Aanderne og satte de Troende af dem i Frihed. Evangeliet har ingen Grændser, det omfatter Liv og Død, det Høie saavel som det Lave; derfor er det os dobbelt kjært, da det ogsaa omfatter vore Afdøde. Evangeliet skal ikke prædikes her i Landet evindelig; det er en Advarselsrøst som i Noe Tid, og derefter kommer Dom; da ville alle Guds Tjenere og de Hellige være udsamlede fra Nationerne. Vi have aldrig ventet at kunne omvende den ganske Verden, vi ere ikke engang sendte derfor; men det er vor Pligt at kundgjøre for Menneskeslægten, at Tidernes Fyldes Huusholdning er oprettet, at det Sidste Dages Værk er begyndt; det er vor Pligt ved Skrift og Tale, uden Afladelse, at fremlægge Vidnesbyrd for Verden, da fries vi fra alt Ansvar, og det er os for saavidt ligegyldigt enten man troer os eller ei, thi hver Mands og Kvindes Dømmeevne og Handlefrihed maa sættes paa selvstændig Prøve. Naar Verden krymper sig under Tugterens Haand, vil Zion være befæstet ved sin Lydighed og Tro. Vel den, som annammer Evangeliet af Kjærlighed til Sandheden, og ikke først skal lære Herrens Villie at kjende gjennem Lidelser. Zion vil i en nærforestaaende Trængselstid være de sidste Dages „Ark," hvor ene Redning kan findes. Kast derfor ikke Troen bort for Smaaligheder, men beflit Eder paa Enighed og Sammenhold, thi Tiden, vi leve i, er altfor alvorlig til at lefles med.

Den omreisende Ældste i Conferencen N. P. Petersen omtalte sin Erfaring som Missionær og var taknemlig til Gud for denne Leilighed at være samlet med sine Brødre. Folk forlange Mirakler, men han syntes et af de største var, at al Nationalfølelse aldeles bortsmelter under Guds Aands Paavirkning, og at de Hellige ere saa enige i deres Tro og Interesser. Hvorfor opholde vi Præs. Young som Kirkens Hoved, skjøndt vi ikke ere personlig bekjendte med ham? Fordi vi have fulgt med Opmærksomhed hele hans Livsvirksomhed og have seet hans Trofasthed, hans Opoffrelse og hans Viisdom. Paa den samme Grundvold er vor Tro paa Christus bygget. Sagde, at han havde siden sidste Conference gjennemmissionæret tredive Kjøbstæder, leiet Lokaler, afholdt en Mængde Forsamlinger og afhændet en stor Deel Skrifter. Bevidnede, at Conferencen var i god Orden og at Brødrene vare kydske, oprigtige og nidkjære Mænd. Den Aand, som sammenbinder os, er ukjendt for Verden, men den er tilgængelig for Enhver, der vil erhverve den paa den af Gud foreskrevne Maade. Det er den Aand, som meddeles de Troende ved Hænderspaalæggelse af Herrens Tjenere, der opholder os i al vor Modgang, der trøster os i al vor Nød, der oplyser vor Forstand om Herrens mægtige Gjerning i denne Tid, thi der virkes for den baade i Himlen og paa Jorden. Bevar den derfor ved Ydmyghed, Retskaffenhed og Kydskhed.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Præsident Horace S. Eldredges Besøg i Skandinavien.

Som allerede meldt i forrige Nr. ankom Præs. Eldredge med Hustru samt Ældste Lorin Farr hertil den 7de April fra deres Reise gjennem Italien og Schweiz. Præs. Eldredges Helbred har været temmelig angreben afvigte Vinter paa Grund af det raa og kolde Klima i England, og tilskyndet dertil paa det Indstændigste af sine Venner gjorde han en Tour til Italien, hvor han — fri for Missionens umiddelbare Byrder, og nydende Sydens rene, milde Luft — gjenvandt sin Sundhed betydelig under sit fire Ugers Ophold der. Men siden han kom herop til vort Nordens kolde Klima, har han atter paadraget sig en alvorlig Forkjølelse og Hoste.

Den 9de og 10de April afholdtes Conference i Kjøbenhavn, som overværedes af Præs. Eldredge, Ældste Farr og flere andre Zionsbrødre; mange fortræffelige Lærdomme bleve givne og det var en lykkelig Tid for alle dem, der havde Leilighed til at bivaane samme. Uagtet Brødrene Eldredge og Farr maatte tale til de Hellige ved Hjælp af en Tolk, vare de Hellige meget lykkelige og opbyggede ved disse Brødres Udtalelser. Vi haabe, at de Hellige ville bevare i deres Erindring og efterleve i deres daglige Liv de Raad og Lærdomme, som Præs. Eldredge har givet under sit Ophold iblandt os.

Paa Grund af hans daarlige Helbred i Forening med den ugunstige Aarstid vil han ikke kunne besøge saa mange af Conferencerne, som han ønskede. Søndagen den 16de bivaanede han en stor Forsamling i Malmø, hvor flere af Zionsældsterne vare indbudne. Efter at have nydt vore Brødres behagelige Selskab i Kjøbenhavn og Malmø, havde vi den Fornøielse den 20de April at ledsage dem paa deres Hjemreise til Hamborg. Vi ønske dem af Hjertet en behagelig Reise og ere forvissede om, at deres Besøg til Skandinavien vil længe blive erindret med Kjærlighed af Alle, der havde den Lykke at omgaaes med dem under deres korte Ophold her. Præsident Eldredge og Ældste Farr vare meget tilfredse med deres Besøg iblandt os, og de sende herved deres kjærligste Hilsen til de Hellige, ønskende dem Herrens Velsignelse og Naade.

I forrige Nr. af „Stjernen" begyndte vi at publisere en Række Spørgsmaal og Svar til Brug for Søndagsskolerne overalt i Skandinavien. Der vil herefter stadig blive anvendt en Side til lignende Spørgsmaal, som vi haabe ville være til Nytte for Lærerne, da de ere kortfattede og afpassede efter Børnenes Fatteevne og give dem Kundskab om Evangeliets første Principer, saavel som mange vigtige Begivenheder i Kirkens Historie. Disse Spørgsmaal bør paa en tydelig og bestemt Maade fremsættes for Eleverne og ofte gjentages, saa de i deres Ungdom kunne lære Sandhedens Evangelium og Kirkens Historie at kjende. Præs. Eldredge

overværede Søndagsskolens Examen i Kjøbenhavn Mandag Eftermiddag den 10de paa Enighedsværn og var særdeles vel tilfreds med den Færdighed, hvormed Børnene bestode Examinationen i Biblen, Katekismen, Historien og Regning, og især beundrede han deres Fremgang i at stave og oversætte Engelsk. Han talte et Par Gange opmuntrende til dem i Løbet af Eftermiddagen, hvilket oversattes af Br. Thomassen, og paalagde Forældrene ikke at forsømme nogen Leilighed, hvor Børnene kunde erholde Kundskab og Dannelse, medens de ere mindreaarige, og fremfor Alt ikke forsømme at undervise dem i Evangeliets Grundsætninger og anbefalte som det bedste Middel hertil Søndagsskolerne. Han haabede, at den Interesse, som hidindtil var lagt for Dagen for denne Sag, vilde blive vedligeholdt og forøget.

Præmier til et samlet Beløb af cirka tredive Rigsdaler bleve uddeelte til de Elever, som havde gjort størst Fremgang i deres Studier. Disse Præmier vare indsendte af Søskende i dette Øiemed for at opmuntre de Smaa til fortsat Flid. Det er vort Haab, at Søndagsskolerne herefter ville trives godt allevegne i Skandinavien.

Af Præsident Brigham Youngs Brev til Præs. Eldredge, som er indrykket i dette Nummer efter „Mill. Star" af 11te April, erfare vi, at de Hellige hjemme anstrenge sig til det Yderste for at tilveiebringe Midler til de Fattiges Indsamling fra Nationerne anstundende Sommer. Da vore Søskende i Zion lægge saa stor Iver for Dagen, nære vi det Haab, at de Hellige i Adspredelsen, som længes efter Udfrielse, ville vise en lignende Nidkjærhed, at det forønskede Øiemed kan opnaaes.

Det er os en Glæde at kunne meddele, at Ældste Peter Madsens Helbred er saa betydelig forbedret, at han atter har kunnet overtage Bestyrelsen af Aarhuus Conference, hvortil han afreiste den 12te f. M.

Correspondance.

Amerika.

Salt Lake City, U. T., den 7de Marts 1871.

Præs. Horace S. Eldredge.

Kjære Broder!

Siden jeg sidst skrev til Dem under 16de f. M. har jeg læst Deres Brev til Præs. Daniel H. Wells. Vore Bønner opstige bestandigen for Dem og Deres Medarbeidere i Viingaarden, at De i enhver Henseende maae nyde Herrens Velsignelse.

Jeg har skrevet til Ældste W. W. Cluff og underrettet ham om, at han er løst fra Bestyrelsen af den Skandinaviske Mission med Tilladelse at gaae hjem, saasnart hans Efterfølger Biskop Knud Petersen fra Ephraim City er ankommen. Br. Petersen vil rimeligvis blive ledsaget af Brødrene Christian Willardsen, Anton

H. Lund, J. C. A. Weibye, Lars C. Madsen og Paul Dahlin — alle fra Sanpete — hvilke ere kaldede til at arbeide med ham i Missionen.

Indsamling af Bidrag til de fattige Helliges Udfrielse fra Europa vil om kort Tid energisk blive forelagt vore Sødskende her, og vi haabe af Hjertet, at vi ved vore forenede Bestræbelser kunne yde de Værdige en betydelig Hjælp til at losrive sig fra Babels Trældom og Nød. Gjør imidlertid hvad De kan for at sætte de Hellige i Aktivitet, baade ved Prædiken og ved Hjælp af „Stjernen," at saamange, som kunne hjælpe sig selv, gjøre saa.

Opbrydningen af vore Settlementer ved Muddy Floden i Dixie er nu tilendebragt. Indbyggerne i St. Joseph skulde reise den 8de Februar, de fra Overton den 16de og de fra St. Thomas den 1ste Marts. Fra andre Settlementer sendtes dem Vogne tilhjælp, for at Alle kunde flytte paa engang og ingen Efternølere udsættes for Indianernes Angreb. De saaledes rømmede Settlementer ere beliggende paa den Landstrækning, som forgylig overlodes til det forgjeldede og høitbeskattede Nevada. Den Egn, hvor de Hellige fra Muddy nu have nedsat sig, er meget lovende med Hensyn til Jordbundens Frugtbarhed, Klimatets Fortrinlighed og øvrige Bekvemmeligheder for at gjøre det til et Hjem for de Hellige, ja overgaaer heri de fleste andre Egne i Utah.

Maa Herrens Fred hvile over Dem og Deres Medforbundne, hvem jeg beder Dem at bringe min kjærligste Hilsen, og og maa De leve og komme lykkelig vel tilbage til Deres Hjem blandt de Hellige er min hjertelige Bøn.

Deres Broder i Evangeliet

Brigham Young.

Millcreek, Salt Lake County,
Utah, d. 10de Marts 1871.

Præsident W. W. Cluff.

Kjære Broder!

Da min Subskription for „Stjernen" snart er udløbet, vil jeg sende Dem et Par Linier og underrette Dem om, at jeg fremdeles ønsker at holde den, for jeg og min Familie glæde os meget over dens Indhold og læse den med megen Interesse; vi vente med Længsel paa hvert Nummer. Jeg har ifølge Deres Ønske paamindet Skandinaverne i vort Distrikt om at holde „Stjernen" og haaber om kort Tid at kunne sende Dem Navnene paa Nogle.

Jeg seer, at De er vel underrettet om de Begivenheder, Tiden medfører, saa det er ikke nødvendig for mig at sige meget derom; alligevel vil jeg fremsætte nogle faa af mine egne Anskuelser. Det synes som om Herren tillader visse Ting at komme frem, som i Begyndelsen kan synes at være til Skade for hans Folk, men som længere hen i Tiden udvikles til deres største Velsignelse. Han har nu tilladt Guld- og Sølvminer at blive opdagede iblandt os, og der er allerede en Mængde Fremmede her, og der kommer bestandig flere for at tilbede den Gud, som de elske, og det synes som om hele Helvede fryder sig og raaber Halleluja! Nu er Enden paa Mormonismen kommen! Men han, som throner i Himlen, i hvis Haand Alting er, leer ad dem. De have Ondt i Sinde, men han styrer det til Gavn for de Trofaste af hans Hellige. Maaskee Utah kan blive optaget som Stat ved samme Leilighed. Og hvilket Privilegium at kunne vælge vore egne høiere Embedsmænd, saa vi kunne blive frie for de Hunde, som gjøe ad os bestandig, og som kun pønse paa vor Undergang, istedetfor at forvalte deres Embedes Pligter. Men endnu have de ikke skadet Nogen.

De have ikke vundet en eneste Seir. Og dette synes at være deres største Forbandelse: de ønske at gjøre Noget, men kunne ikke.

Jeg hørte Præsidenten, kort efter at han var kommen tilbage fra Syden, sige, at Guds Rige gaaer fremad og opad og udvikles bestandig, Folket bliver mere og mere forenet i timelige saavelsom i aandelige Ting — visseligen et godt Tegn paa en god Fremtid for Guds Rige.

Broder Cluff, jeg føler, at vi leve i en meget vigtig Tid, og om de Hellige i Adspredelsen kunde fatte og forstaae det, der er til deres største Gavn baade nu og herefter, da vilde de søge at lægge en Grundvold i deres Fodeland, hvorpaa de kunne vedblive at bygge, naar de komme til Zion. Mange falde fra, naar de have været her en Tid. Hvad er Aarsagen? De have naturligviis ikke lagt deres Grundvold rigtig, følgelig naar en Smule Vind og Regn kommer, falder deres Huus sammen. Dette burde tjene til Advarsel for Alle. Den eneste Maade, jeg har fundet Fred, Frelse og Lyksalighed paa, har været at adlyde Guds Tjenere i mit Fodeland og bevare den Aand, jeg bragte med mig til Zion; ved den har jeg levet til dette Dieblik, og haaber at vedblive paa denne Maade hele mit Liv, thi Guds Tjenere ville tilsidst lede os ind i Guds celestiale Rige, hvor Enhver vil blive rigeligen belønnet for sit Arbeide.

En Masse Snee er falden i Bjergene, saa der vil blive en Overflødighed af Vand til Sommeren, og om Herren vil, en god Høst.

Jeg beder at hilse Br. Thomassen. Jeg talte med hans Familie for et Par Dage siden; de ere alle vel for Nærværende. Vort Kvorum har mødt eengang om Maaneden i Løbet af Vinteren. Jeg vil nu slutte for dennegang med at bede Herren velsigne Dem meget, Br. Cluff, og ligeledes Br. Thomassen og alle Deres Medarbeidere i Evangeliet, at De maa gjøre et godt Arbeide, og at vi snart maae gjensees i Zion.

Deres trofaste Broder i Evangeliet.

J. Hansen.

Salt Lake City, den 22de Marts 1871.

Ældste W. W. Cluff.

Kjære Broder og Ven!

Deres Brev af 27de Febr. modtog jeg igaar. Det glæder mig altid at høre fra Dem og især om Deres Fremgang i Missionen.

Foraaret bebuder allerede sit Komme; Aprikostræerne ere næsten udsprungne og Ferskentræerne tegne til snart at ville gjøre det samme. Hele Byen vil snart være ifort sin lysegrønne Foraarsdragt; Alting er Travlhed; Pløining, Plantning af Frugttræer og Skyggetræer, Havearbeider osv. høre til Dagens Orden. Hertil maa endnu føies Spændingen og Tilberedelserne til Minearbeidet. Skareviis strømme Folk hertil, som drømme om Rigdom og Lykke.

Fred hersker overalt i Utah. Riget vinder Terræn hver Dag. Vore fjendtligsindede Embedsmænd og Dommere ere fremdeles utrættelige med deres Rænker, men som sædvanlig falde de i deres eget Garn. Ophidselsen hos de Fremmede angaaende Guld- og Sølvminerne har næsten naaet Feberhede, men jeg er lykkelig ved at kunne sige, ikke saa iblandt de Hellige, paa nogle faa Undtagelser nær. For dem aabner sig Udsigt til et godt Marked af Jordens Frembringelser, hvorfor de ogsaa lægge Vind herpaa. Dette er fornuftigt, thi hvor mange Skuffelser, Sorger, Selvbebreidelser, ulykkelige Hjem og ruinerede Familier ville ikke blive

Følgen af denne Guldfeber. Fortidens Erfaring har godtgjort, at hvor det lykkes for den Enkelte, mislykkes det for Massen. Lykkelig den Mand, som er tilfreds med at samle sig Formue ved Flid og Sparsommelighed.

Sundhedstilstanden blandt Folket er god. Brodrene af det øverste Præsidentskab ere vel og føle udmærket. Hver Dag bringer nye Beviser for, at Herren raader i Zion, trods Apostaternes og Fjendernes forenede Bestræbelser.

Det glæder mig at see, at De har modtaget mit Brev med Navnene paa otte Stjernesupskribenter; jeg begyndte næsten at frygte for, det var gaaet tabt. Brødrene længes meget efter deres „Stjerner." Ligeledes er det mig en stor Glæde at høre om Søndagsskolernes gode Fremgang, og om Herrens Værks Udvikling i det Hele. Det bedrøver mig at høre om Br. Madsens vedvarende Sygelighed; bring ham min bedste Hilsen i Forening med Ønsket om hans snarlige Helbredelse.

Ældste K. Petersen og de øvrige Missionærer ville rimeligvis afreise herfra først i Mai.

Maa Gud velsigne Dem og alle Deres Medarbeidere i Guds Rige.

Deres Broder og Ven
Joseph F. Smith.

Norge.

Christiania, den 17de April 1871.

Præsident H. S. Eldredge.

Kjære Broder!

Jeg vil herved underrette Dem om min lykkelige Ankomst hertil igaar Aftes. Ved Udseilingen fra Gøteborg med Dampskibet „Aarhuus" Natten mellem Onsdag og Torsdag vare vi saa uheldige at løbe paa Grund, hvorved Fartøiet væltede betydelig om paa Siden. De kan troe, der blev en Forskrækkelse blandt Passagererne, da de paa en saadan ubehagelig Maade bleve vækkede af deres trygge Søvn. Jeg er neppe nogensinde kommen hurtigere i Klæderne, men desuagtet følte jeg ingen Frygt, da Stødet ikke havde været voldsom og der ingen Søgang gik. Det lykkedes mig i Forening med nogle andre koldsindige Reisende at berolige de Forskrækkede, og senere hen paa Natten bleve vi i det yderste Mørke førte tilbage til Gøteborg paa en anden Baad. Tre Dampskibe arbeidede forgjeves for at gjøre „Aarhuus" flot, og det lykkedes først efter at Ladningen var losset og Hoivande satte ind. Vi maatte vente i Gøteborg til næste Dampskib ankom, hvilket først skete Søndag Morgen.

Jeg tilbragte en behagelig Tid blandt de Hellige i Christiania; de ere fulde af Liv og Aand og syntes at glæde sig meget over mine Bemærkninger, som oversattes af Ældste P. Brown. Endeel Opvækkelse er herskende og Adskillige ere døbte i den senere Tid. De Hellige lade et nyt Forsamlingshuus opføre, hvilket er 70 Fod langt, 40 Fod bredt og tre Etager høit. Forsamlingssalen er i tredie Etage (2den Sal), medens det Meste af Stuen, første Sal og Kjælderleiligheden agtes udleiet. Det vil indeholde 18 Værelser og er beliggende midt i Byen.

Imorgen agter jeg i Forening med Broder Brown at besøge Frederikstad og haaber at være i Kjøbenhavn Fredag Aften. *) Jeg troer det var godt for Deres Sundhed, at De ikke tog til Norge,

*) Br. Farr afholdt Forsamling blandt de Hellige i Frederikstad, ankom hertil Lørdag Morgen og reiste samme Aften til Hamborg, hvor han haabede at indhente Præs. Eldredge.
Red.

thi her er meget koldt og tyk Is ligger endnu i Fjorden, og igaar sneede det dygtig. Nogle Mile fra Christiania har man endnu ypperligt Slædeføre.

Ønskende Dem en snarlig Helbredelse, sender jeg Dem i Forening med Br. Brown og de Hellige vor hjerteligste Hilsen.

Deres Broder i Evangeliet
Lorin Farr.

Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 190.)

„Daab er et Tegn for Gud, Engle og Himlen, at vi gjøre Guds Villie og der er ingen anden Maade under Himlen, hvorved Mennesket kan indkomme i i Guds Rige og blive frelst i hans Nærværelse, end Tro paa Jesus Christus, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse; da have vi Løfte om den Hellig Aands Gave. Alle andre Maader ere frugtesløse.

Hvad er Kjendetegnet for de Syges Helbredelse? Haandspaalæggelse er det Tegn eller den Maade, Jacob har betegnet, hvilket ogsaa var en Skik hos de gamle Hellige, anordnet af Gud, og vi kunne ikke erholde Velsignelse ved at følge nogen anden Vei, end den Herren har anviist. Om vi skulde forsøge at faae den Hellig Aands Gave ved andre Midler end de Tegn og den Maade, Herren har anordnet, — vilde vi da modtage den? Sikkerlig ikke; alle andre Midler ville slaae feil, thi Herren siger: gjør saa og saa og jeg vil velsigne Dig.

Der hører visse Nøgler og Tegn til Præstedømmet, hvilke maae iagttages for at erholde Velsignelserne. Tegnet, som Petrus fordrede, var, at Folket skulde omvende sig og blive døbt til Syndernes Forladelse, da lovede han dem den Hellig Aands Gave; paa anden Maade kan den Hellig Aands Gave ikke erholdes.

Der er Forskjel mellem den Hellig Aand og den Hellig Aands Gave. Cornelius annammede, før han blev døbt, den Hellig Aand, som for ham var Guds overbevisende Kraft om Evangeliets Sandhed; men han kunde ikke annamme den Hellig Aands Gave førend efter sin Daab. Hvis han ikke havde efterkommet dette ydre Tegn eller denne Ordinance, vilde den Hellig Aand, der overbeviste ham om Evangeliets Sandhed, have forladt ham. For han havde adlydt disse Ordinancer og havde undfaaet den Hellig Aands Gave ved Hænderspaalæggelse, vilde han aldrig, ifølge Guds Orden, have kunnet helbrede de Syge eller uddrive onde Aander, thi Aanderne havde da været berettigede til at sige ligesom Scevas Sønner: Paulus kjende vi og om Jesus vide vi, men hvem er Du? Det er ligemeget, enten vi leve længe eller kort paa Jorden, efterat vi ere komne til Kundskab om disse Principer, naar vi blot ere troe til Enden. Jeg veed, at alle Mennesker ville gaae til Fordærvelse, hvis de ikke vandre paa den Vei, Gud har lagt for dem — og dette er netop Veien, han har betegnet os i sit Ord.

Angaaende Opstandelsen vil jeg kun sige, at alle Mennesker skulle komme frem af Graven, ligesom de bleve nedlagte, enten de saa ere gamle eller unge. Der

vli ikke blive føiet Noget til deres Figur, ei heller Noget taget bort; Alle skulle opreises formedelst Guds Kraft med Aand i deres Legemer, og ikke Blod. Børnene ville blive satte paa Throner i Faderens og Lammets Nærhed med Legemer af samme Størrelse som de havde paa Jorden, da de ere gjenløste ved Lammets Blod. De ville der nyde en Fylde af Lys, Herlighed og Forstand, som er beredt i det celestiale Rige. Salige ere de Døde, som døe i Herren, thi de skulle hvile fra deres Arbeider, men deres Gjerninger følge med dem."

Til Slutning formanede Taleren de Forsamlede til at ydmyge sig for Herren og i mægtig Bøn og Faste paakalde hans Navn, indtil Elementerne vare blevne rensede over vore Hoveder og Jorden helliget under vore Fødder, saa Befolkningen i denne By (Nauvoo) kunde blive skaanet for Sygdom og Lidelse og Fordærverens Magt, og at Guds hellige Aand maatte hvile over alle de Tilstedeværende.

Før Forsamlingen hævedes kundgjorde Præsident Smith, at han skulde administrere Daabens Ordinance i Floden tæt ved sit Huus Kl. 2. Paa den fastsatte Tid var Missisippis Bredder fulde af Folk, der vare Dienvidner til at Præsident Joseph Smith gik ud i Vandet og døbte fiirsindstyve Personer til Syndernes Forladelse, og hvad der gjorde denne Scene endnu interessantere var, at den Første, der blev døbt, var Mr. L. D. Watson, en Fætter af Emma Smith — den første af hendes Slægtninge, som annammede Evangeliets Fylde. Efterat Daaben var forrettet, løftede Propheten sine Hænder mod Himlen og nedbad Herrens Velsignelse over Folket, og i Sandhed, Guds Aand hvilede over Mængden til Alles Trøst og Glæde.

Derefter begav Alle sig atter hen til Skoven, tæt ved Templet, hvor Ordinancen Haandspaalæggelse blev forrettet, og uagtet Br. Smith havde prædiket længe under aaben Himmel og staaet i Vandet, medens han døbte 80 Personer, modtog dog henved et halvt hundrede af de Døbte Haandspaalæggelse under hans egne Hænder.

Medens denne Ordinance udførtes, bleve en Mængde døbte i Døbefonten, hvor jeg selv forrettede for Mange.

(Fortsættes.)

Katekismus for Søndagsskolerne.

Fremstillet ved Spørgsmaal og Svar.

(Fortsat fra Side 223.)

Sp. Hvorledes lære vi, at der er en Gud til?

Sv. Paa forskjellige Maader; men den paalideligste og mest tilfredsstillende er gjennem hans egne Aabenbaringer.

Sp. Har Gud givet mange Aabenbaringer til Menneskene?

Sv. Ja mange, i forskjellige Tidsaldere.

Sp. Hvor have vi Underretning om, at Gud har aabenbaret sig?

Sv. I Biblen, Mormons Bog, Pagtens Bog og mange andre Bøger

og Skrifter, udgivne af de Sidste Dages Hellige.

Sp. Til hvilke Personer har Gud aabenbaret sig?

Sv. Til Adam, Noah, Loth, Abraham, Isak, Jakob, Moses og mange andre hellige Mænd og Profeter i gamle Dage.

Sp. Har Gud aabenbaret sig til Menneskene i vore Dage?

Sv. Ja, han har givet Aabenbaringer til Joseph Smith, Oliver Cowdery, Martin Harris o. m. fl. angaaende Oprettelsen af Guds Rige i denne Huusholdning.

Sp. Hvem var den første Mand, Gud aabenbarede sig for i denne Slægt?

Sv. Joseph Smith.

Sp. Naar blev Joseph Smith født?

Sv. Den 23de Decbr. 1805.

Sp. Hvor blev han født?

Sv. I Byen Sharon, Windsor County, Staten Vermont i Nord Amerika.

Sp. Hvor gammel var Joseph Smith, da han modtog den første Aabenbaring?

Sv. Omtrent 15 Aar.

Sp. Under hvilke Omstændigheder modtog han denne Aabenbaring og af hvad Beskaffenhed var den?

Sv. Medens han bad i en Skov, nærved sin Faders Huus, blev han pludselig omgiven af et klart, skinnende Lys fra Himlen, og to himmelske Væsner, der fuldkommen lignede hinanden, stode for ham.

Sp. Meddeelte disse Personer ham Noget?

Sv. Ja, de sagde ham, at hans Synder vare ham tilgivne; at ingen af de da bestaaende religiøse Sekter og Partier vare anerkjendte af Gud, som hans Kirke og Rige; og at det sande Evangelium engang i Tiden vilde blive aabenbaret til ham.

Sp. Modtog Joseph Smith senere nogen Aabenbaring?

Sv. Ja; den 21de Septbr. 1823 viste en Engel sig for ham, efterat han havde begivet sig til Hvile.

Sp. Hvad sagde Engelen til ham?

Sv. Han underrettede ham om, at de amerikanske Indianere vare Efterkommere af Israel; at deres Forfædre vare komne til dette Land (Amerika) formedelst Guds Styrelse; at deres Historie var optegnet og bevaret, og hvis han var trofast, skulde han blive et Redskab i Guds Haand til at bringe dem for Lyset og oprette Guds Kirke og Rige paa Jorden.

Sp. Saae Joseph Smith nogensinde disse Optegnelser?

Sv. Ja, den følgende Dag viste Engelen ham dem, men tillod ham ikke at tage dem.

Sp. Hvorfor maatte han ikke faae dem dengang?

Sv. Fordi han paa den Tid var meget ung og Herren ønskede at prøve ham for at erfare om han vilde være trofast.

Sp. Naar modtog Joseph disse Optegnelser?

Sv. Om Morgenen den 22de Septbr. 1827 leverede Engelen dem til ham.

Sp. Hvor havde de været skjulte?

Sv. I en Steenkiste i en Høi, kaldet Cumorah, i Staten New York, Amerika.

Sp. Hvorlænge havde de ligget der?

Sv. Omtrent fjorten hundrede Aar.

Sp. Hvorpaa vare disse Optegnelser indgraverede?

Sv. Paa Guldplader.

(Fortsættes.)

Barnets Tanker.

Melodi som Ps. Nr. 170.

Naar ængstlig jeg til Himlen seer,
Hvor Solen venligt til mig leer,
Min Tanke søger En saa riig,
Som ei jeg seer, dog seer han mig.

Hans Navn er Gud, han gav mig Liv,
Han skabte Alting ved sit Bliv,
Ja, Træer og Urter, Folk og Dyr
Til ham for Liv og Ophold tyer.

Han gi'er mig kjærlig dagligt Brød'
Ja hvert et Gode, til mig flød,
Og naar mit Legem Ro begjer,
Jeg sover trygt, thi han er nær.

Hvor er det muligt andet end
Jeg elske maa en saadan Ven,
Der pleier saa miskundelig
Et stakkels lille Barn som mig.

Th.

Notits.

Conferencemøder afholdes i Aarhuus den 6te Mai, i Christiania den 13de, Stockholm den 20de, Odense den 27de, Jønkøping den 3die Juni, og i Malmø den 10de Juni. I Aalborg afholdtes Conference den 30te April.

Indhold.

	Side.
Conferencemødet i Kjøbenhavn . . .	225.
Redaktionens Bemærkn. (Præs. H. S. Eldredges Besøg i Skandinavien)	232.
Correspondance	233.
Uddrag af Josephs Smiths Levnetsløb (fortsat)	237.
Katekismus for Søndagsskolerne . .	238.
Poesi	240.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.